

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Wilber, Neb., dne 25. září 1902.

Ročník I.

Běla.

Pokračování

Báseň
Adolfa
Hodyduka

"Dítka bylo velmi slabo,
zhola bez vývinu,"
a zas k Běle: "Pravý opak
při vašem je synu:
to je rytíř—vám však chladno!"
"Snad ten větrík náhlý,"
kvapně kněžna a už ruce
dítka závoj stáhly:
"Raděj v síň by, doktore, snad
kojná jíti měla—
patřte přece, jak je bledá,
jak se rozechvěla..."

"Ano, v síň," zas doktor, "ano,
zlého však nic není,
vzpoměla si na hošika—
to se rázem změní."

"Pojďte, půjdem též," dí kníže,
"sychravo dnes záby,"
Na to farář: "Vlhne posud
od předešlé vláhy,
na pole však dobře právě
teplé vlhko v jaře!"
Šli—pan farář poroučel se
pospíchaje k faře.

Na schodech však polohlasem
kníže se svou paní
doktorovi rozmanitá
dali příkázání;
dole s vážným úkolem
slíbil vše, co chtěli
a když zašli, vešel v pokoj
polukané Běly;
radil, těšil, vysvětloval,
zahnal trapnou muku,
a ve dveřích odcházejce
podal sdílně ruku.—

XIV.

Byla sama. Sivým křídlem
noc se k zemi nesla,
v nebi hvězdy vybíhaly
jako včely z česla;
měsíc plný jako v zlatě
tekutém se koupal,
po oblacích rozviněných
vážně vzhůru vstoupal.
Dítka nespí, z prsu Běly
pouze neklid saje,
Běla chodí po pokoji
písni uspává je:
hajej, hajej! nechce spáti.
sem tam klade hlávkou
a zas Běla konejšivou
zpívá kolébavku:

"Hajá, pupu, zlaté dítě,
večer perut' zvedá,
šití chřástál k odpočinku
v luhu místo hledá;
křehce volá: "Je to v právu?
bouř jde po horách,

a mně sekat trávu, trávu—
strach mám—strach, strach,
strach!

Hajá, pupu, hajá, hajá,
v sadě tichne mlází,
z dálky drobný peníz zvuku
křepelka ti hází:
slyšíš, kterak zvučí v šeru?
vánek vše ti snes:
ber, ber, ber, ber! Věru, věru!
Pět peněz—pět! Pět peněz!

ptačích zvuků zněním,
sama však se prosta spánku
nese jiným sněním;
pohřeb nijak z hlavy nechce,
smutna v síni sedí,
srdce v dumách, černé oči
oknem na park hledí:
'Přenešťastná paní stará,
jakou noc as ta má?
Posud s dcerkou těšila se,
dnes ponejprv sama;

prostřed srdce vnikla.

"Však já se též s Tomkem pyšným
netrestej mne bože!"
Vstává, téká po pokoji—
strachem klesá v lože.
Horko v hlavě zhárilo se,
mráz se chopil těla,
ustavičně před očima
paní starou měla
nemohla se vymaniti
z pomyšlení svého,
zase vstala, zavolala:
"Bože chraň mne zlého!
Netrestej mne, jak tu paní,
abych žalem mřela...
ach, má hlava! hoří! Bože!"
okno otevřela.

Jasmínová vůně z parku
do síně se hnala,
vánek zavál po pokoji,
lampa zplápolala,
Běla z okna klonila se,
dítě zavzdychalo,
neslyšela, netušila,
oko k nebi plálo.

Mír se hostí dalším krajem
vnadno přetaje mně,
kyprou vůni pozdrav nebi
nesla krásná země.
Hvězdy zvolna odkvetaly
na modravém luhu,
nejkrásnější ztrácely se
z nebeského kruhu.
všecko se tu rozbíhalo,
blankytavou pláň,
jitřenka jen pyšněla se
skvostem sličným h skrání.

Labuť vploula do rybníka,
šplouchala a ztichla,
na šeffku probuzena,
květná větev vzdychla,
jasmín dýchal vonné písně
běloskvoucím retem,
Bělin cit se přes park nesl
v domek za dítětem,
a co slavík děl a zpíval
v listnatém svém krovu,
změnilo se v jejím srdci
v touhu po domovu;
ach, že není vlaštovičí,
ta jen křídla vzduje,
ale ona upoutána
smutně hořekuje.

"Kéž bych tebe uviděla,
moje drahé dítě,
snad by srdce povzneslo se,
strach je lapil v síti;

(Pokračování.)

Wm. McKINLEY

president Spoj. Států,

jehož tragická smrt udála se před rokem v tomto
měsíci a sice dne 14. září 1901.

Hajá, pupu, hajá, hajá,
vše už kolem dřívá,
mladá křoví v spánku šepce,
lípa hlavou klmá;
v jasmínu ti prozpěvuje
slavík, milý pták.
Sník! sník! Vid', vid'! Tu je,
tu je!
Spi, spi, spi, spi—tak!"—

Skonejšila Běla dítka

jak si pyšně s dítkem vedla
jako ode stavu,
a teď anděl smrti rázem
sňal té pyše hlavu.
Co as dělá? Pláče stená,
stále slzy trží—
doktor věděl, že chudáček
dítka nevydrží:
není dobře pyšnití se,
ne!"—A Běla vzkřikla,
jako by jí ostrá šipka